מניפסט המצולות. הים התיכון / צילום:dr © Enrico Dagnino © / טקסט:
Sébastien Moreu © / עיצוב: Julien Maeda / תרגום: Tongue Tied Ltd. © /
Éditions Sébastien Moreu & La Grande Librairie de Saint-Tropez /
ISBN: 978-2-492649-16-5 / info@themanifestooftheabyss.com /
HEB-ARA / פרסום חופשי, לא למכירה חוזרת / אין להשליך כפסולת / נייר ממוחזר

"הצילומים המופיעים במניפסט 'בשביל המהגרים' צולמו בין השנים 1990 עם הגעתם של הפליטים האלבניים הראשונים לחופי פוליה (Puglia) ועד לטביעת הספינות האחרונות לחופי האיים היווניים בשנת 2023. הצילומים הללו מהווים חלק מדיווחים עיתונאיים שפורסמו באלבניה, איטליה, יוון, בוסניה, לוב, סרביה, סומליה, טורקיה, וזאיר"
Enrico Dagnino

ביקשנו מ- Enrico Dagnoגישה לארכיב הצילומים שלו מאחר והמניפסט הזה, שנכתב ב-2023, מתאר מציאות אליה הוא נחשף כבר במשך 33 שנים. הוא נתן לנו יד חופשית להזמין צילומים לפי בחירתנו. הם אינם זהים זה לזה מבחינת מקום, זמן ופעולה, אלא נועדו לתת עדות לזוועה מתמשכת אשר רק מקורותיה משתנים בהתאם לסוגי הטרגדיות מהן לגיטימי לברוח. מדובר בפשע המבוצע בכל רחבי הים התיכון על ידי אלו המכחישים את ההמשכיות הזו, מבתרים את הטרגדיה על ידי ניתוק מקורותיה, ואלו אשר מזמנים את הגורל... הפשע הזה הוא גם שלנו, אלו ששומעים, שותקים, ושוכחים.

לטרופים בלב ים, לטובעים ולניצולים...

... בעבר מפרוצ'ידה (Procida) או נאפולי (Napoli); כיום מלוב, סוריה, ומדינות רבות אחרות רחוקות יותר.

לים התיכון, ליתומים הללו שלעולם לא ידעו היכן הם נולדו.
לים התיכון, ליתומים הללו שיישארו זרים בכל מקום שבו הם נסחפו אל החוף; ואשר לא יוכלו לקוות למשהו טוב יותר מאשר זרמים אכזריים ורוחות רעות אשר ידחקו אותם חזרה הביתה.
לים התיכון, **לאמא הזאת באמצע, שדמעותיה המלוחות האחרונות זורמות אל תוך הים.** ליגון שלה אשר אף שפה לא תוכל לעולם לתת לו שם.

למהגרים.

ליורדי הים המצילים ומקדמים אותם בברכה. לאלו שדואגים ומנחמים. **למעטים שלא שכחו מה נכון והמתנגדים** לסכנות הטמונות בחוקים המבישים שלנו.

לגופות הנסחפות, הסחף המוזר הזה שאף אחד לא מוכן להרים.
לגופות הללו, נטולות החיים, לרגע מונפשות באמצעות תאבונם של אוכלי הפגרים אף מבלי לחקות את נחישות האדווה שאינה מאפשרת שום מנוחה לגופות-מתים (corps-morts) הללו, הלבושות בצבעים בהירים (nb: כפל משמעות –למונח הצרפתי corps-mort – מילולית "גופות-מתים", יש משמעות נוספת בצרפתית – "מצופי עגינה" או mooring buoys). אותם מצופי עגינה המאפשרים ליושבי היאכטות ארוחות צהרים שלוות.
למהגרים, למחשבות הרודפות אותם במהלך החציה,

לשעות הבלתי נגמרות, לפחדים שלהם, ללילות החורף הקרים, לצמא, לחום של ימי הקיץ "היפים", למלח השורף עמוק אל תוך הקפלים האינטימיים ביותר של גופותיהם המנושלים. לאזורים הללו, נטולי התקווה, אשר הם מותירים מאחור, לגדות המפשיטות אותם מכל רכושם לפני גירושם, לחופים הדוחים אותם מיד עם כניסתם לטווח ראייתם.

לילד שאנחנו האמנו שישן איפשהו בין הים והחוף. לבושה שלא הייתה צריכה לעזוב אותנו לעולם מאז שהתמונה הזו פלשה למסכים שלנו.

אני אומר "אנחנו" מאחר ואני לא הייתי טוב יותר מאחרים, לא הייתי צריך לאפשר לעוד תמונה להחליף את זו, אשר בתורה הוחלפה על ידי עוד אחת, ועוד אחת...

להיסטוריה, אשר ללא ספק תשפוט אותנו לחומרה, ובצדק. לעיניים העצומות שלנו, **לבושה** ממנה אנו מתעלמים ללא הפסק. מאחר וזה מה שכמעט כולנו עושים, כולל אני, בראש ובראשונה, כאן: אנו "בולעים את הבושה שלנו" (כפי שאומרים הצרפתים) שוב ושוב, תוך שאנו מעמידים פנים שאנו מעניקים הנשמה מפה לפה, מבצעים פנטומימה של מחוות מצילות-חיים, כותבים מילים שימושיות וחד משמעיות.

אנחנו שנמשיך לעשות זאת לאורך זמן, אפילו אם ניתפס בעת מעשה. זה מאפשר לנו להימנע מלהודות בבך. להשריש זאת בקרב אלו שיבואו אחרינו.

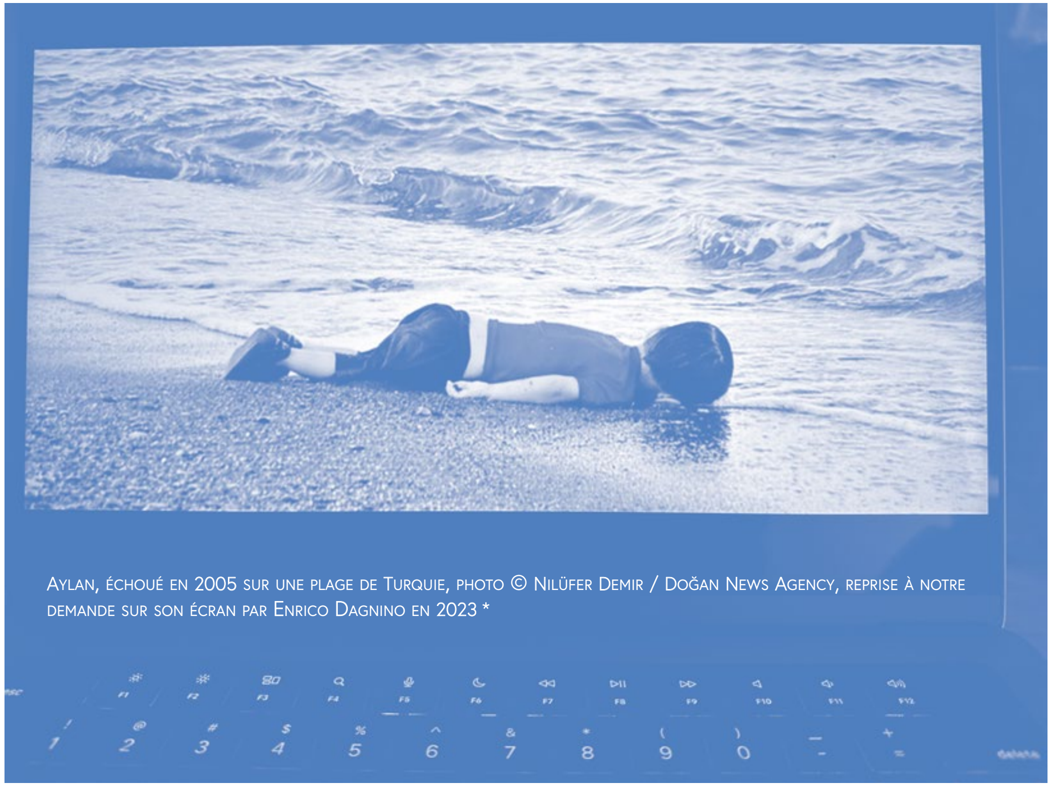

Aylan, échoué en 2005 sur une plage de Turquie, photo © Nilüfer Demir / Doğan News Agency, reprise à notre demande sur son écran par Enrico Dagnino en 2023 *

כאילו שאנחנו מנסים להבטיח שהם יהיו נדיבים יותר עימנו מאשר המים הללו השלווים בדרך כלל **היו עבור החברים שהם לעולם לא יכירו, האהובים להם לעולם לא יינשאו, החיובים שהם לעולם לא יחזירו, הדמעות שהם לעולם לא יחלקו.**

אנחנו.... מאחר ואני לא עושה שום דבר טוב יותר בעצמי.

לים התיכון, לגברים ולנשים הללו שחוצים אותו מבלי שהם יודעים טוב יותר מאיתנו האם זה "יותר משפיל להיות" (“more humiliating to be”) נודד (migrant) מאשר מהגר (immigrant). ו... "הבא!" (“Next!”) (NB: "more humiliating to be" ו- "Next!" הינם תרגום של ציטוט הטקסט והכותרת של שיר מאת Jacques Brel בשם "Au suivant!").

לכל אלו, רבים מידי, שנותרו על החוף, מתים וללא שם, אך סוף סוף היגרו, וזה כפי הנראה מה שאנו מכנים צחוק הגורל.

לאלו המנקים את הגופות שלהם שנשטפו על ידי הים וקושטו בציפוי של מלח, לאלו שנותנים להם שם למרות המספרים הנכפים עליהם ומברכים את פניהם מבלי שתהייה להם כל תקווה לקבל תגובה.

ולהם, שאכלסו את הגופות הללו והיו רוצים להודות לבני האדם שטיפלו בהם בדרכם האחרונה, במקום לתת לשרידים הנרקבים והטרופים שלהם לרדוף אותם.

אך מעל לכל, לכל אלו שלעולם לא נוכל לספור או לתת להם שם, שנסחפו אל עומקי הים התיכון והוסתרו על ידי חומת השתיקה המקיפה אותנו. החומה שהקמנו על ידי קשירת קשר עם

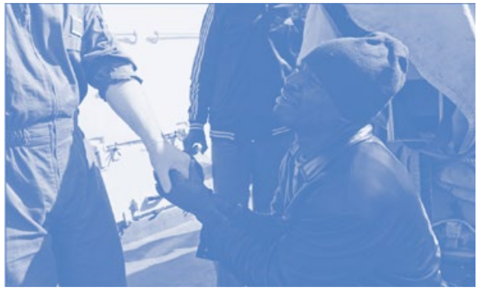

אלו שאנו טוענים שאנו מגינים על עצמנו מפניהם. חומת השתיקה הזו הרבה יותר גבוהה, איתנה ונוקשה מאשר חומות שנבנו מבטון, עץ או ברזל אליהן אנו מתייחסים...

ושוב, במחזוריות של הרגלים רעים, אנו מקבלים על עצמנו התעלמות מהבושה שלנו.

עם או בלי אמונה, **נוכל להבין** מה שיש לכל הדתות לומר, עם או בלי בחינה עצמית, **נוכל להטיל ספק** בכל הפילוסופיות, בדיוק כמו שאם או בלי אמונה נוכל להתמודד עם כל האידיאולוגיות שעדיין מחוברות לשכל הישר. ומה שאנחנו שומעים, התשובה, אשר מוצעת לנו, הטענה המועלית, היא ש**לכל גורל יש משמעות, ללא תלות בהיותו אישי או חברתי.**
והגורל של הגופות הללו הנרקבות במיכלים נעולים, מתוך עשרות האלפים הללו שטבעו לאחר שהורעבו למוות, הגורל של כל אחד מהם יהיה, במוקדם או במאוחר, להוקיע ולתת עדות.
על אף הגורל המשותף המבהיל שלהם, **הגורל של כל אחד מהם יחשוף את הפשעים שלנו. הדממה שלנו נועלת את הדלת בדיוק באותה מידה כמו הפושע שמסובב את המנעול.**

אטלנטיס תהייה בית המשפט שלנו וקברי האחים הללו במצולות יהיו תובעינו הקשוחים ביותר.

הרווחנו את כל זה, בדיוק כמו שהרווחנו את המבט של ילדינו הנמנעים מעינינו המתחננות.

כל הסיבות בעולם לעולם לא יצדיקו נטישת ילד, אישה או גבר השואפים להגיע לחיים חדשים והפקרתם למעמקי הים אשר היינו רוצים שיהיו דוממים.

נבלעת, טבועה וקפואה, הזעקה האחרונה של אחד מהם בלבד מספיקה בכדי לגרום לדולפין העדין ביותר כמו גם ללווייתן הקטלן הפראי ביותר לשקוע ביגון קודר.

אך פסק הדין החמור ביותר לא ייצג דבר. הוא לא ייצג דבר בהשוואה למה שכבר הבאנו על עצמינו, מבלי שנהיה מודעים בזמן למציאות שלו, למשמעות שלו, להיקפו, או להשלכותיו. **הפיכת הים התיכון לים נטול אופק כבר גורר את הכחדת התקווה בכל החזיתות. ללא תלות בגאות הנכנסת או היוצאת... הים בכל מקרה יהיה מת: אנחנו מכוונים את ערש הציוויליזציה שלנו אל עבר הקבר שלה, אשר לא ניתן לברוח מפניו.**

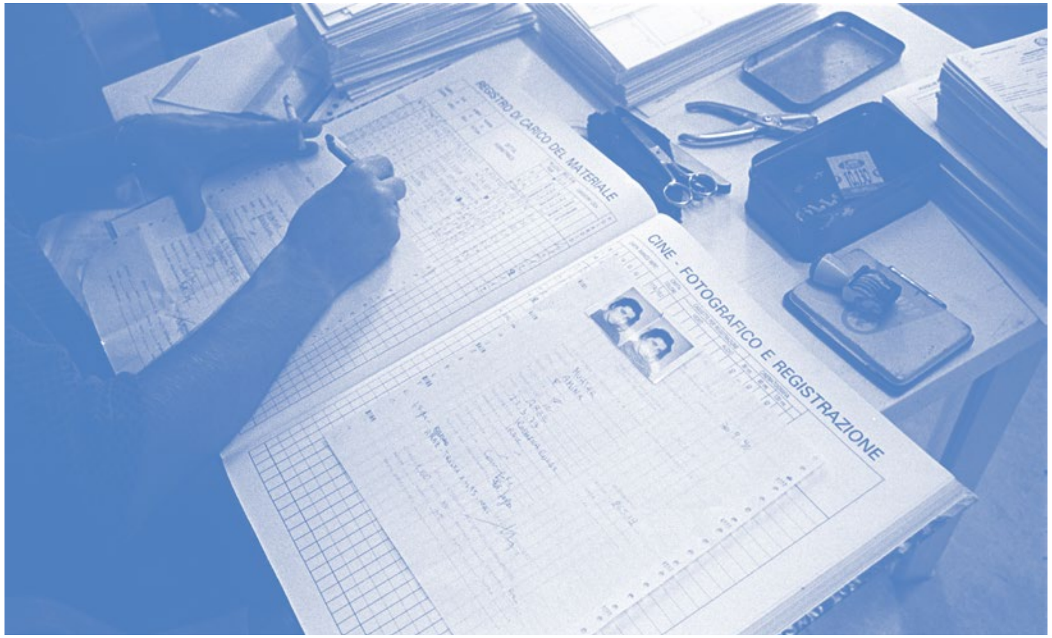

ומאחר שאנו נותרים עם רשלנות ואמונות תפלות, הייתי רוצה להתייחס בכמה מילים לרוחצים בים בימי הקיץ ולילדים אשר, למרבה המזל, עדיין צוחקים גם על סף התחממות גלובלית שמבטיחה להיות קפואה... המחשבות שלי נשואות אליהם כהזמנה: **"החזיקו אצבעות ושמרו על אצבעותיכם מוחזקות, והמשיכו כך למשך זמן ארוך, החזיקו אותן חזק ואף חזק יותר ולמשך**

זמן ארוך עוד יותר. זה לגמרי חסר תכלית אפילו כאשר זה מלווה במשאלות הכנות ביותר.... זה לגמרי חסר תכלית מלבד העובדה שכאשר אתם מבצעים את הטקסט התמים הזה, לא תעשו שום דבר רע עם האצבעות שלכם."

עבור המהגרים (המשך יבוא... Alas!)
Sébastien Moreu
בן למהגרים

הים התיכון

מניפסט המצולות

פרסום זה הינו תוצאה של יוזמה פרטית של המפרסמים. הוא אינו רעיון של אגודה, עמותה (NGO), מוסד או חברה, אלא יוזמה פשוטה. על כן, אין לו לגיטימציה לגייס כספים או לנקוט בכל פעולה מלבד להחיות את הדיון ולעורר את הזיכרון והמודעות לטרגדיה שמתקיימת כבר שלושים שנה. הוא גם לא נתמך על ידי אגודה, עמותה (NGO), או ארגון פוליטי או דתי כלשהו.

מעבר לכך, העמותות (NGOs) והאגודות המפורטות להלן במסגרת בקשה לתרומות נבחרו אך ורק על בסיס מחקר שבוצע על ידי צוות העורכים. לא הייתה כל תכתובת או תקשורת עם הגופים הנבחרים. טרם ביצוע תשלום כלשהו, צוות העורכים ממליץ לקוראים לקרוא אודות התפתחותן של פעולותיהם של כל אחד מהארגונים ותקפות הקישורים, ולבצע את המחקר האישי שלהם אודות ארגונים אחרים אשר הצרכים וצורות הפעולה הספציפיות שלהם קרובים יותר לעמדותיהם האישיות. הקישורים הינם לאתרים המספקים מידע אודות פעולות וצרכים, כמו גם לטפסי תרומות המבוקשות ישירות על ידי מקבליהן.

קיימות גרסאות דו-לשוניות נוספות: ספרדית/פורטוגזית (SPA-POR/POR-SPA), איטלקית/יוונית (ITA-ELL/ELL-ITA), צרפתית/אנגלית (FRA-ENG/ENG-FRA), גרמנית/טורקית (DEU-TUR/TUR-DEU), ערבית-פרסית (ARA-FAS/FAS-ARA). חלקן עשויות להיות זמינות רק באתר או ברשתות שלנו:

WWW.**THEMANIFESTOOFTHEABYSS**.COM

* איילן, הילד שטבע וגופתו נשטפה על החוף בטורקיה ב-2005, צילום Nilüfer Demir © / סוכנות הידיעות Doğan,
צילום מסך לבקשתנו מהמחשב הנייד שלו על ידי Enrico Dagnino ב-2023.

תודות:

Konstantinos E. Balikos / Robert Brunton / Federica Casanova / Kali Itouad / N. Kortesakis / Caroline Mangez / Dominique Mboungou - Momy Personnalisation, Paris / Dr Alain Moreu / Doriano Navarra / Rudy Ricciotti / Catherine Roussey / Dale Tomlin / Greta Williamson - Tongue Tied, Manchester / Angela & Giancarlo Zampollo - Litho Art, Torino / Claudia Zinio

לתרומות:

MOAS

הצילו את הילדים

MÉDECINS SANS FRONTIÈRES

SOS MÉDITERRANÉE

بيان عن الجحيم. البحر المتوسط / صورة: © إنريكو دانينو © د / نص © سيباستيان موريو / تصميم: جوليان مايدا / ترجمة © Tongue Tied / طبعات سيباستيان مريو والمكتبة الكبرى في سانت ترويز / info@themanifestooftheabyss.com / الرقم المعياري الدولي للكتاب: 978-2-492649-17-2 / ARA-HEB / مطبوعة مجانية، غير مخصصة لإعادة البيع / لا تتخلص منها / ورق معاد تدويره

«تم التقاط الصور الفوتوغرافية المستخدمة في البيان «للمهاجرين» على مدار فترة بدأت في 1990 مع الوصول الأول لموجات اللاجئين الألبان إلى سواحل بوليا وحتى أحدث السفن الغارقة على سواحل الجزر اليونانية في 2023. وتعد هذه الصور الفوتوغرافية جزءًا من التحقيقات الصحفية الصادرة في ألبانيا، وإيطاليا، واليونان، والبوسنة، وليبيا، وصربيا، والصومال، وتركيا، وزائير»

إنريكو دانينو

طلبنا من إنريكو دانينو الوصول إلى أرشيف الصور الفوتوغرافية لأن هذا البيان الذي كتب في 2023 يكشف عن واقع شهده طوال 33 عامًا. وسمح لنا أن نطلب الصور التي نختارها. وهي لا تعكس وحدة المكان، والوقت، والعمل، لكنها تشهد على استمرار الرعب الذي تختلف مصادره فحسب في أعقاب الحوادث المأساوية التي يشرع الهروب منها. وهي جريمة يتم ارتكابها في جميع أنحاء البحر المتوسط بواسطة أولئك الذين يتنكرون لهذه المآسي، ويسعون للافتكاك منها من خلال الانفصال عن جذورها، ويتركون أنفسهم لأقدارهم... كما إننا مشاركون في هذه الجريمة، نحن الذين نستمع، ونلتزم الصمت، ثم نتناسى الأمر.

إلى الغرق، والمحاصرين، والناجين...

...بالأمس في بروشيدا أو نابولي؛ واليوم في ليبيا وسوريا ودول أخرى بمناطق أبعد.

إلى البحر الأبيض المتوسط، إلى يتاماه اللواتي لن يعرفن أبدًا أين وُلِدْنَ.
إلى البحر الأبيض المتوسط، إلى يتاماه الذين سيظلون أجانب أينما حطوا الرحال؛ ولا يوجد لديهم ما يأملونه سوى تيارات فاسدة ورياح سيئة تعيدهم إلى وطنهم.
إلى البحر الأبيض المتوسط، **إلى هذه الأم، في وسط الوسط، تُلقي دموعها المالحة الأخيرة في البحر الأوسط.** إلى حزنها الذي لم ولن تتمكن أية لغة من تسميته أبدًا.

إلى المهاجرين.
إلى أولئك البحارة الذين ينقذونهم ويستقبلونهم. إلى الذين يعالجونهم ويواسونهم. إلى **هؤلاء النادرين الذين لا يزالون يعرفون الصواب ويقاومون** عواقب قوانيننا الحقيرة.

إلى الجثث الطافية، مثل أخشاب تطفو لا نلتفت لها. **إلى هذه الأجساد،** التي فارقت الحياة، التي تحركها بشكل عابر شهوات الجوارح، دون أن يحاكوا حتى حركة الأمواج المتلاحقة التي تترك أجساد الأموات الطافية كالعوامات المتلألئة دوننا راحة. هذه العوامات التي تضمن غداءً هادئًا لراكبي الزوارق السياحية.

إلى المهاجرين، إلى الأفكار التي تطاردهم خلال رحلتهم، إلى الساعات اللانهائية، إلى مخاوفهم، إلى برودة ليالي الشتاء، إلى العطش، إلى حرارة أيام الصيف التي يفترض أنها الأجمل، إلى الملح الذي يحرق أعماق أجسادهم المحرومة. إلى الأراضي التي يتركونها دون أمل، إلى الشواطئ التي تسلبهم ممتلكاتهم قبل أن تطردهم بعيدًا، إلى السواحل التي تنبذهم بمجرد أن يلمحونها.

إلى هذا الطفل الذي اعتقدناه نائمًا في مكان ما بين البحر والرمال. إلى العار الذي لم ينبغ أبدًا أن يتركنا منذ أن اجتاحت هذه الصورة شاشاتنا.

أقول «نحن» لأننا لم نفعل أفضل من ذلك، لأننا تركنا صورة تطارد هذه الصورة، تليها أخرى، ثم أخرى...

إلى التاريخ الذي من المحتم أن يكون قاسيًا علينا، وهذا عادل. لأعيننا المغلقة، **للعار** الذي نتجاهله بلا كلل. لأن هذا بالضبط ما نفعله جميعًا تقريبًا، وأنا أول واحد هنا، نبتلع عوارضنا مرارًا وتكرارًا، نتظاهر أننا نقوم بعملية الإنعاش القلبي الرئوي، لنحاكي الحركات التي تنقذ الأرواح، ونكتب كلمات نهائية ومفيدة.

وسنفعل ذلك لفترة طويلة، حتى إذا تم ضبطنا بالجرم المشهود.

كما لو أننا لم نعترف. كما لو أننا نحث الآخرين على ذلك.

كما لو أننا نضمن أنهم سيكونون أكثر تسامحًا معنا من هذا الماء الساكن في كثير من الأحيان، والذي لا يكون كذلك مع **أصدقائهم الذين لن يعرفوهم أبدًا، والأحباء الذين لن يتزوجوا أبدًا، والابتسامات التي لن نعيدها والدموع التي لن يشاركوها.**

نحن... لأنني هنا، لا أفعل أي شيء أفضل بنفسي.

إلى البحر الأبيض المتوسط، إلى النساء والرجال الذين يعبرونه دون أن يعرفوا أفضل منا ما إذا كان «أمرًا مُذلًا أن يكون» المهاجر أم المُهاجَر.
هيا إلى الأمام: «التالي!»

إلى المحرومين الكثيرين للغاية، الموتى والمجهولين،
ولكنهم في نهاية المطاف قد هاجروا، ربما هذا ما يُسَمّى بتدابير القدر.
إلى أولئك الذين يغسلون أجسادهم المبللة من قبل البحر ومغطاة بطبقة من الملح، إلى أولئك الذين يعطونهم اسمًا على الرغم من الأرقام المفروضة عليهم ويحيونهم دون أدنى أمل في الرد.
وإلى أولئك الذين كانوا يسكنون هذه الأجساد ويرغبون في أن يقولوا شكرًا لراعيهم الأخير بدلاً من ترك بقاياهم الفاسدة والمأكولة تطاردهم.

ولكن الأهم من ذلك كله هو جميع أولئك الذين لن نعرف

أبدًا عددهم أو اسمهم، الذين يتم سحبهم إلى وسط البحر الأوسط ويختبئون وراء جدار الصمت الذي بنيناه حولنا. هذا الجدار الذي أقمناه، يدًا بيد، مع أولئك الذين ندعي أننا نحمي أنفسنا منهم. هذا الجدار الذي هو أعلى وأقوى بكثير، وأكثر لا هوادة فيه من الجدران الخرسانية أو الخشبية أو الحديدية التي نشير إليها...

ومرة أخرى، كعادة سيئة، تتجاهل خزينا.

بالإيمان أو من دونه، يمكننا أن **ندرك** ما تقوله جميع الأديان، بالأمل أو دونه، يمكننا **استجواب** جميع الفلسفات، كما يمكننا مواجهة جميع الأيديولوجيات التي ما زالت معلّقة بالشعور المشترك. وما نسمعه، وما يرد علينا، وما يُقابلنا به هو أن **لكل قدر معنى، سواء كان شخصيًا أم اجتماعيًا.**

وسيكون مصير هذه الجثث التي تتحلل في أكوام مغلقة بقفل، ومصير العشرات من آلاف المغرقين بفظائع بعد تعذيبهم بالجوع، سيكون مصير كل منهم، في وقت ما، هو الكشف عن الجرائم وإثباتها!

على الرغم من مصيرهم الرهيب المشترك الذي تم توقيعه إلى الأبد، فإن **مصير كل منهم سيكشف عن جرائمنا، إن صمتنا هو الذي أغلق الباب تمامًا كالمجرمين الذين أغلقوا القفل.**

ستكون أطلنتس محكمتنا، وهذه المقابر الجماعية في الجحيم هي مدعونا الذين لا يرحمون. حتمًا نستحق ذلك، كما نستحق من أطفالنا أن تهرب أعينهم من أعيننا المتوسلة. **لن تبرر كل أسباب العالم أبدًا أننا قد تخلينا عن أدنى طفل، أو أدنى امرأة، أو أدنى رجل يبحثون عن حياة جديدة في أعماق البحار التي نريد منها أن تصمت.**

الأجساد التي ابتلعها البحر، والغارقة والمتجمدة، آخر صرخة من أحدهم تجعل الدلافين اللطيفة والحيتان القاتلة تنزف من الحزن.

ومع ذلك، فإن الحكم الثقيل لن يساوي شيئًا. لا شيء مقارنةً بما تعرضنا له بالفعل دون أن نفهم الواقع أو المعنى أو النطاق أو المدة. **أن نحول البحر المتوسط إلى بحر دون أفق يوازي بالفعل تدمير كل الأمل على أي ساحل نطأه بأقدامنا. إن ارتفعت أمواج البحر أو هبطت... سيظل البحر ميتًا: لقد حولنا مهد الحضارة إلى قبر أزلي.**

ونظرًا لأنه لم يعد لدينا سوى اللاحتراز والخرافة، سأنهي قولي بأفكار بسيطة عن السباحين في الصيف والأطفال الذين لا يزالون يضحكون رغم

هذا التغير المناخي الذي يعد بأن يكون باردًا، قارسًا... وأقدّم فكرة

كنصيحة: **«فلنتمنَّ من كل قلبنا وروحنا وأحشائنا حظًا سعيدًا اليوم وغدًا وبعد الغد. هذا لا يخدم ولن يفيد سوى أنه في وقت هذا التفكير البريء لا تتمنَّ إلّا الخير ولن تؤذي أحدًا.»**

إلى المهاجرين (يتبع... للأسف!)

سيباستيان موريو

نسل المهاجرين

I
GERMANY
UK
FNANCE
I
Neeed
SHOES

البحر المتوسط

بيان عن الجحيم

أعدت هذه النشرة استنادًا إلى مبادرة خاصة بالناشرين. وهي ليست فكرة لجهة، أو منظمة غير حكومية، أو مؤسسة، أو شركة، لكنها مبادرة فحسب. وعلى ذلك، لا يشرع جمع التبرعات أو اتخاذ أي إجراء خلاف إحياء النقاش والتذكير والتوعية بالمأساة التي ما زالت قائمة طوال ثلاثين عامًا حتى الآن. كما لا تدعم هذه النشرة أية مؤسسة، أو منظمة غير حكومية، أو جهة سياسية أو دينية.
وبالإضافة إلى ذلك، تم اختيار المنظمات غير الحكومية والمؤسسات المذكورة أدناه للمطالبة بجمع التبرعات استنادًا إلى البحث الذي أجراه فريق التحرير. ولم يتم تبادل المراسلات مع من تم اختيارهم.
وقبل سداد أية مبالغ، يوصي فريق التحرير القراء بالبحث عن سير أعمال كل مؤسسة وصلاحية الروابط، وإجراء بحثهم الخاص بشأن المؤسسات الأخرى التي تعد احتياجاتها وأنماط عملها أقرب إلى قناعات القراء.
وتوجه الروابط إلى المواقع الإلكترونية التي تقدم معلومات بشأن الإجراءات والاحتياجات، وكذا إلى أشكال التبرعات المطلوبة بشكل مباشر بواسطة المستلمين.
تتاح نسخ أخرى ثنائية اللغة: الإسبانية/ البرتغالية (SPA-POR/POR-SPA) الإيطالية/ اليونانية (ITA-ELL/ELL-ITA)، الفرنسية/ الإنجليزية (FRA-ENG/ENG-FRA)، الألمانية/ التركية (DEU-TUR/TUR-DEU)، العربية/الفارسية(ARA-FAS/FAS-ARA)، وسيتاح بعضها إلكترونيًا أو على شبكاتنا:

WWW.**THEMANIFESTOOFTHEABYSS**.COM

*جرف جثمان إيلان في 2005 على أحد الشواطئ في تركيا، صورة © نيلوفر ديمير / وكالة دوغان الإخبارية، لقطة شاشة لطلبنا على الحاسوب المحمول بواسطة إنريكو دانينو في 2023.

با تشکر از:

Konstantinos E. Balikos / Robert Brunton / Federica Casanova / Kali Itouad / N. Kortesakis / Caroline Mangez / Dominique Mboungou - Momy Personnalisation, Paris / Dr Alain Moreu / Doriano Navarra / Rudy Ricciotti / Catherine Roussey / Dale Tomlin / Greta Williamson - Tongue Tied, Manchester / Angela و Giancarlo Zampollo - Litho Art, Torino / Claudia Zinio

اهدا برای مشارکت:

إم أوه إي إس

أنقذوا الأطفال

أطباء بلا حدود

إس أوه إس ميديترانيه